

1

27 mei 1820

Ivy Hill, Wiltshire, England

Jane Fairmont-Bell zat alleen in de herbergierswoning die ze vroeger had gedeeld met haar echtgenoot. Daar begon ze aan haar eenzame ontbijt, dat haar gebracht werd op een blad door een dienstbode uit de herberg aan de overkant van de binnenplaats. Haar herberg. Ze had nog steeds moeite om het te geloven.

Jane at keurig en welgemanierd, alsof ze aan een officieel diner zat – of alsof haar oude gouvernante met de haviksogen naast haar zat. In werkelijkheid at ze nu al een jaar alleen. Het kletteren van porselein en bestek leek luider dan anders, op de binnenplaats buiten was het vreemd stil voor het tijdstip van de dag.

Bij die gedachte keek ze naar het dichtstbijzijnde raam, omlijst door klimop. De bladrijke ranken waren onbelemmerd gegroeid en er was steeds minder ruit zichtbaar. Ze kon ze terugsnoeien, maar ze hield van de privacy die ze erdoor kreeg. En dat de klimop haar het zicht op de vaak chaotische herberg ontnam, vond ze alleen maar prettig.

Jane stond op en liep de slaapkamer binnen. Hier was het uitzicht door het raam rustiger. Daar, een met klimop begroeide eikenboom en stenen muur. En in de verte, als ze goed keek, kon ze de hoge stenen schoorstenen van Brockwell Court zien. Het elegante herenhuis had haar thuis kunnen zijn als het leven

anders was gelopen. Erachter lag een lappendeken van boerde-rijen, weilanden, krijtrotten en kleine dorpjes.

Een zachte klop onderbrak haar gedachten. Jane keerde terug naar de zitkamer en riep: ‘Binnen.’

Cadi, de jonge dienstbode die haar hielp met aankleden en haar maaltijden bracht, stapte vrolijk als altijd naar binnen. ‘U hebt uw ontbijt op, zie ik.’

‘Ja, dank je.’ Jane knikte naar de geschikte bloemen – lentebloesem uit haar eigen tuin gecombineerd met een paar gekochte uit de kas. ‘En zou je deze mee terug willen nemen? Deze zijn voor de hal en die voor de balie.’

‘Met alle plezier. Ze zijn prachtig. U moet eens komen kijken hoe ze het oude pand opvrolijken.’

‘Zet ze maar op de gewone plekken, alsjeblieft. Ik zou maar in de weg lopen.’

‘Helemaal niet. U bent nu de waardin en meer dan welkom.’

‘Een andere keer misschien.’ In het begin van hun huwelijk had Jane aangeboden te helpen met de herberg, maar John had volgehouden dat haar plaats hier was, in het kleine, apart staande huis dat hij voor hen had gebouwd. Dames van adel ‘werkten’ tenslotte niet. Na enkele pogingen had ze het niet meer aangeboden. En daarna... had ze andere dingen aan haar hoofd gehad.

‘Ik ga vanochtend een boodschap doen,’ voegde ze eraan toe.

‘Een boodschap?’ De blik van het meisje ging van Janes zwarte, bombazijnen jurk naar de lange doos op het buffet. ‘Dan... trekt u misschien de nieuwe japon aan?’

Jane schudde haar hoofd. ‘Ik ga alleen naar het kerkhof.’

Cadi zuchtte teleurgesteld. ‘Goed dan.’ Ze droeg de vazen naar de deur. ‘Ik kom straks terug voor het blad.’

Jane knikte en nam een diepzwarte kapothoed van de haak. Ze ging voor de lange spiegel staan om de linten te strikken en trok haar handschoenen aan.

Een paar minuten later verliet ze de woning met een bos bloemen in haar hand. Toen ze langs de koetspoort liep, die uitkwam op de stallen, werd haar oog getrokken door een beweging. De

hoefsmid stond op de binnenplaats met zijn potige armen over elkaar geslagen en was in gesprek met een jonge postiljon die niet ouder kon zijn dan zestien. Joe, meende ze dat hij heette. Toen de postjongen haar zag langslopen, tikte hij voor haar aan zijn pet en ze schonk hem een warme glimlach.

De hoefsmid knikte in haar richting. ‘Mevrouw Bell.’

Jane knikte koel terug, maar stond niet stil om hem te begroeten. Die man had iets... Hij bracht altijd nare herinneringen in haar naar boven. Hij was tenslotte degene geweest die Johns lichaam teruggebracht had naar Ivy Hill.

Ze liep door, langs de voorkant van de herberg, voordat ze de High Street overstak om de nieuwsgierige groenteboer te ontlopen die zijn kisten met groenten en fruit aan het schikken was. Gelukkig was het in de rest van de winkels nog stil om deze tijd van de ochtend. Ze liep de smalle Potters Lane in, langs het dorps-huis en het cachot, en sloeg toen Church Street in. Aan het eind daarvan duwde ze het hek open en stapte het kerkhof op waar ze oeroude tomben en vervaagde grafstenen passeerde tot ze een recenter graf bereikte.

John Franklin Bell
Geliefde zoon en echtgenoot
1788-1819

Een bezoek op Johns eerste sterfdag leek gepast. Maar hij was niet de enige geliefde die ze had verloren.

Jane stond op die speciale plek, omdat het geen vragen zou oproepen. Iedereen die haar bij het graf van haar echtgenoot zag, zou langslopen zonder nog een keer te kijken.

Ze drukte het bescheiden boeketje tegen haar buik alsof ze de pijn daar kon verlichten, en bukte zich toen diep. Ze verdeelde het boeketje in zes afzonderlijke bloemen – een enkele roze bloem en vijf witte mosrozen – en verspreidde ze over het graf.

Jane keek rond om te zien of niemand het zag, kuste haar vingers en drukte die op de grafsteen. ‘Het spijt me,’ fluisterde ze.

Ze keek geschrokken op toen ze scharnieren hoorde piepen.

Een bejaarde man kwam uit een nabijgelegen werkschuurtje. Hij duwde een kruiwagen waaruit de steel van een spade stak. Hij droeg een vaalbruine jas en een platte pet op zijn slordige grijze haar. Jane herkende de koster, die het terrein van de kerk onderhield en de graven groef. Hij zette de kruiwagen neer en pakte met knokige handen zijn spade op.

Plotseling verlegen richtte Jane zich op en sloeg de man uit haar ooghoek gade.

Achter hen ging een deur open en kwam dominee Paley met grote passen de kerk uit lopen. Toen hij Jane zag, veranderde hij van koers en kwam op haar af.

‘Hallo, mevrouw Bell. Het spijt me dat ik u stoor bij uw privé-moment, maar ik wilde mijn deelneming uitspreken. Ik weet dat dit een moeilijke dag voor u moet zijn.’

‘Dank u, meneer Paley.’

De dominee keek naar de koster, die op zijn spade leunde. ‘Hebt u geen werk te doen, meneer Ainsworth?’

De oude man bromde en begon een doornstruik uit te graven die tussen de grafstenen groeide.

Een ogenblik bleef meneer Paley de koster gadeslaan. Gedompt zei hij tegen Jane: ‘Die man is een van Gods... interessantere schepsels. Ik heb hem meer dan eens tegen de kerkmuizen horen praten. Hij weigert vallen te zetten, dus ik zal het moeten doen.’

Jane had gehoord dat de koster vreemd was. Kennelijk klopten de geruchten.

De dominee zuchtte en schonk haar een droevige glimlach. ‘Nou, dan zal ik u maar met rust laten. Laat het me alstublieft weten als er iets is wat ik kan doen. Mevrouw Paley en ik zullen voor u bidden, vandaag in het bijzonder.’

Jane bedankte hem nogmaals. Hij maakte een buiging en vervolgde zijn weg.

Met een laatste blik op Johns graf verliet Jane het kerkhof. Ze had weinig troost aan het bezoek ontleend. Achter haar zwaaide

het hek in zijn scharnieren. Ze wenste dat de koster de klink repareerde. Het hek wilde niet dicht blijven, wat ze ook deed.

Op de wandeling terug passeerde Jane de pastorie, het café en de bakkerij zonder ze echt te zien. Ze hield haar hoofd gebogen om de mensen te ontmoedigen haar aan te spreken. Ze bereikte de High Street zonder met iemand te hoeven praten. Herberg The Bell was vlak aan de overkant van de straat. Ze had het bijna gehaald.

Rechts van haar ging de deur van het naaiatelier open en mevrouw Shabner, japonnen- en hoedenmaakster, stak haar hoofd naar buiten.

‘Mevrouw Bell!’

Jane kromp ineem. Ze had nooit gehouden van die aanspreek-titel. *Mevrouw Bell* was Johns moeder. Als ze het hoorde, had ze moeite om niet om te kijken of haar schoonmoeder in de buurt was met een afkeurende blik op haar gezicht.

De klermaakster vroeg: ‘Wat vindt u van de nieuwe japon? Ik weet dat u hem hebt ontvangen, want mijn meisje heeft hem zelf bij u aan de deur afgeleverd.’

‘Ik heb geen nieuwe japon besteld, mevrouw Shabner,’ antwoordde Jane vriendelijk maar ferm.

‘Mijn beste, u bent nu een heel jaar in de rouw geweest. U zou op zijn minst kunnen overgaan op halve rouw.’

De dame op leeftijd droeg een jurk met felgele en blauwe strepen en een hoofddeksel met veren. Een schaap gekleed als lam, dacht Jane en ze vermaande zichzelf om haar onvriendelijkheid.

‘Het spijt me, maar ik heb momenteel geen nieuwe jurk nodig.’

‘Jawel, mijn beste. Kijk eens naar dat oude ding. De ellebogen glimmen van slijtage en de knoopsgaten zijn gerafeld. Toen ik die maakte, had ik al mijn tanden nog.’

‘U overdrijft.’

‘Pas hem in elk geval,’ drong mevrouw Shabner aan. ‘Ik denk dat die lavendelkleur u heel mooi zal staan. Ik heb hem op basis van uw vroegere maten gemaakt, maar ik wil met alle plezier iets veranderen als het nodig is. U weet dat mijn deur altijd openstaat, hoewel er slechts weinig mensen binnenkomen.’ Ze zuchtte. ‘Ik

denk dat ik maar met pensioen ga. Of naar Wishford verhuis waar mijn talenten hoger gewaardeerd zouden worden.'

De vrouw dreigde altijd naar Wishford te verhuizen. Jane kneep haar ogen dicht en smoorde een zucht. 'Als u een andere klant in gedachten hebt voor de japon, dan zal ik hem zonder uitstel terugsturen.'

'Nee, nee. U bent momenteel de enige in de stad die kortgeleden weduwe is geworden. Neem de tijd. Maar als u hem aantrekt, zult u zien dat ik gelijk heb.'

Jane zwaaide en stak de straat over.

Bij The Bell aangekomen, stond Jane even stil en zag het kleine bordje met *Kamer vrij* aan één kettinkje hangen, het andere bungelde er nutteloos bij. De wind blies de heuvel op en het bordje draaide langzaam om het kettinkje, Jane zag de woorden keer op keer voor haar ogen langskomen.

Kamer vrij... Kamer vrij...

Dat bordje hing daar de laatste tijd vaker. En het woord gaf goed weer hoe Jane zich voelde.

Leeg.

Ze maakte haar blik los en trok zich terug in haar woning.

Drie dagen na de sombere sterfdag van haar zoon zat Thora Stonehouse-Bell tegen het raam van een rijtuig gedrukt. Bij elke bocht drong de knokige schouder van een jonge geestelijke tegen de hare. Op het bankje tegenover haar zat een ouder echtpaar. Hij snurkte en zij wuifde zich koelte toe met een exemplaar van de *Lady's Monthly Museum*.

Thora stopte een gembersnoepje in haar mond om haar opstandige maag tot bedaren te brengen. Ze bood de vrouw er ook eentje aan, die het lusteloos accepteerde.

De geestelijke naast haar had een half uur geleden zijn Nieuwe Testament weggelegd en las nu in een reisgids. Toen hij haar blik zag, vroeg hij: 'Bent u voor het eerst op bezoek in deze streek?'

Thora aarzelde. Het wás inderdaad haar eerste reis terug – de eerste keer dat ze zich een bezoeker voelde in haar oude huis. En waarschijnlijk geen welkome bezoeker. ‘Ja, ik veronderstel van wel.’

Zijn ogen straalden gretig. ‘Mag ik u dan vertellen wat ik net heb gelezen? We zitten nu zo’n 130 kilometer ten zuidwesten van Londen, in Wiltshire, bekend om de witte paarden die uitgesneden zijn in de krijtheuvels, de kathedraal van Salisbury en oeroude wonderen als Stonehenge. Het schijnt dat ons bij de volgende halte een verrassing te wachten staat.’ Hij liet zijn vinger langs de gedrukte bladzijde glijden en las: ‘The Bell is een mooie, oude postkoetsherberg vergund aan ene John Bell en deskundig beheerd door zijn verweduwdde moeder. The Bell herbergt bezoekers met alle soorten van comfort, netheid en huiselijke aandacht.’

‘Kennelijk is uw reisgids gedateerd,’ zei Thora droogjes. ‘Houd u maar liever bij de Schrift, dominee. Bovendien moet u niet alles geloven wat u leest.’

Hij keek haar bevreemd aan – met verbaasde rimpels in zijn voorhoofd – maar ze nam niet de moeite om uitleg te geven. In plaats daarvan wendde ze haar blik af om verdere conversatie te ontmoedigen.

Ze keek uit het raampje, maar in plaats van het voorbijglijdende landschap kwamen herinneringen voor haar ogen langs en droefheid drukte haar hart.

Arme John...

Haar eerstgeborene leefde nu al een jaar niet meer. De gedachte doorboorde haar hart. Het leek een mensenleven geleden dat zij en Frank en hun zoons met z’n allen onder hetzelfde dak bij elkaar woonden. Ze wist waar Frank en John nu waren. Begraven op het kerkhof van de St. Anne. Maar ze had geen idee waar Patrick kon zijn. Haar jongste. Haar jongetje met de blauwe ogen. Wat een engel was hij als kind geweest. Wat een teleurstelling als man. Ze vroeg zich af welke gril hij nu weer achternaliep, en of hij in goede gezondheid was en niet in de proble-

men zat. Thora fluisterde een gebed. Het was het enige wat ze nu nog voor hem kon doen.

Heel spoedig zou ze terug zijn in de postkoetsherberg die vroeger van haar ouders was geweest, toen van haar man, vervolgens van haar oudste zoon en nu van haar schoondochter. Ze vroeg zich af wat voor ontvangst Jane haar zou geven en betwijfelde of het hartelijk zou zijn. Ze hoopte dat in ieder geval Talbot blij zou zijn om haar te zien.

Thora ademde diep in en bekeek haar omgeving. De postkoets stak de brug over de Wylde over en passeerde het dorp Wishford met zijn hoge, van tinnen voorziene kerktoren. Toen begonnen ze de klim omhoog langs Ivy Hill, wat haar uit het ene raam een mooi uitzicht gaf op de vlakte van Salisbury en uit het andere op Grovely Wood.

Thora kon nauwelijks geloven dat ze terugkeerde na minder dan een jaar te zijn weggeweest. Toen ze vertrok, had ze zich dwaas voorgesteld de rest van haar leven bij haar zus te gaan wonen – twee onafhankelijke vrouwen bij elkaar. Maar al gauw had ze die onpraktische dromen zien vervagen.

Je kunt de vrouw wel uit de herberg halen, maar de waardin niet uit de vrouw... peinsde ze.

Maar Diana was het gelukt. Haar zus had het vreselijk gevonden om op te groeien in een postkoetsherberg en was zo gauw als ze kon vertrokken, zonder ooit nog om te kijken. Dat bleek voor Thora moeilijker te liggen.

Wat zou ze aantreffen bij haar komst? Ze hoopte dat de kokkin, mevrouw Rooke, had overdreven in haar recente brief waarin ze schreef dat de herberg aan het vervallen was zonder haar.

Hoe dan ook, Thora ging niet smeken. Ze zou zeggen dat ze alleen op bezoek kwam. Ze zou niet toegeven dat aan haar toekomst bij haar zus – en haar woonsituatie – een einde gekomen was.

2

‘Meneer Bell vroeg me u eraan te herinneren dat hij vanochtend een vergadering heeft in Wishford.’ Cadi stond aan de deur met een mand vol kleren van de wasserij.

Jane knikte. Ze herinnerde zich niet dat haar zwager iets gezegd had over een vergadering, maar liet zakelijke affaires met alle plezier aan hem over.

‘En mevrouw Snyder zegt dat het haar spijt, maar ze krijgt die vlek niet uit uw zwarte crêpe japon.’

Jane kermde. ‘Echt? O, nee.’

‘Misschien is het een teken, mevrouw. Weet u wel dat ik u nog nooit anders dan in het zwart heb gezien? Want ik ben gekomen nadat...’ Voor deze ene keer stierf haar glimlach weg en ze liet haar zin onafgemaakt, terwijl ze schone nachtponnen, hemden en kousen in de kleerkast legde.

Toen kwam ze weer bij Jane staan. ‘Mevrouw Shabner vindt dat u een nieuwe japon moet hebben. Zwart flatteert uw teint niet, zegt ze.’

Jane rolde met haar ogen. ‘Mevrouw Shabner zal alles zeggen om iets te verkopen.’

‘Past u hem alstublieft, mevrouw. Voor mij?’

Jane keek naar de doos en zuchtte. ‘Nou, goed dan. Ik ga toch niet weg vandaag. Voor deze ene keer dan.’

Cadi gaf een gilletteje van plezier en haastte zich om Jane te helpen zich om te kleden in de lavendelblauwe jurk.

De gekeperde voeringzijde gleed met het zachte ruisen van

fijne stof over haar korset en onderrokken. Terwijl Cadi achter haar stond en de sluitingen vastmaakte, bestudeerde Jane haar beeld in de lange spiegel. Het zachte lavendelblauw deed haar enigszins vale huid oplichten en liet het groen in haar veranderlijke hazelnootbruine ogen mooi uitkomen. De nauwsluitende lintgarnering onder haar boezem benadrukte haar figuur. De jurk maakte haar jonger. Vrouwelijker. Hoewel haar bruine haar flink geborsteld moest worden en haar neus wat poeder kon gebruiken, was het een sterke verbetering van haar uiterlijk.

‘Hij staat u prachtig, mevrouw.’

‘Het is een mooie jurk, dat geef ik toe.’

‘U moet hem kopen,’ zei Cadi. ‘Hij staat u zo goed.’

Buiten op de weg werd op een hoorn geblazen. Jane stapte naar het raam en zag de gele Mercury de oprijlaan inslaan en door de poort ratelen. Ze zag de koetsier met zijn veelgelaagde overjas, de wachter achterop en verscheidene buitenpassagiers. En in de postkoets werd een gezicht tegen het raam gedrukt. Een gezicht dat Jane met een schok herkende. Thora Bell – met haar ogen strak op Jane gericht.

Een golf van paniek sloeg door haar heen. ‘Ik moet me onmiddellijk verkleden.’

‘Wat? Waarom?’

Jane deed met bonzend hart een stap naar achteren en bad dat Thora haar niet had gezien. Of in elk geval niet wat ze aanhad. ‘Ik wil niet dat mijn schoonmoeder me hierin ziet.’

Cadi volgde haar met een bleek gezicht naar de slaapkamer. ‘Het spijt me, mevrouw. Als ik geweten had dat ze vandaag kwam, had ik er nooit op aangedrongen dat u hem aantrok. U had het moeten zeggen.’

De jonge vrouw haastte zich om achter Jane te gaan staan en begon de veters en piepkleine parelmoeren knoopjes met trillende vingers los te maken.

Janes handen waren ook niet vast. ‘Ik had geen idee dat ze kwam. Ik ben net zo verrast als jij.’

Jane maakte zichzelf wijs dat Thora waarschijnlijk eerst de her-

berg binnen zou gaan om een praatje te maken met mevrouw Rooke en zich op te frissen in haar oude kamer voordat ze haar kwam opzoeken – dat hoopte ze althans.

De lavendelblauwe stof gleed van haar heupen en Jane stapte eruit. Cadi droeg de jurk naar de zitkamer en probeerde al dat materiaal terug te stoppen in zijn doos.

‘Doe het deksel erop,’ siste Jane.

Cadi gehoorzaamde haastig en repte zich terug naar Jane om haar in de zwarte bombazijnen japon te helpen. Maar voordat ze dat kon doen, werd er hard aan de deur geklopt. Beide vrouwen snakten naar adem. De stof trilde in Cadi’s handen.

‘Het is te laat.’ Jane griste haar jurk van de grond en stak haar armen in de mouwen.

‘Zal ik opendoen?’ vroeg Cadi.

‘Nee, jij blijft hier,’ zei Jane. Ze wist dat haar schoonmoeder het niet zou goedkeuren als ze iemand van het personeel de deur voor zich open liet doen. En ze wilde ook niet dat Cadi moeilijkheden kreeg met mevrouw Rooke.

Jane streek haar haar glad en liep naar de deur in de hoop ontspannen over te komen. Ze deed hem open en stond tegenover de moeder van John en Patrick, mevrouw Thora Bell. De vrouw droeg een eenvoudige jurk van effen zwarte wol. Ze moest zich er onprettig in voelen op deze warme lentedag.

Thora’s kapothoed was net zo donker als haar blik – hoewel de muts eronder van gewone witte kant was. Onder de muts vertoonde haar zwarte haar geen spoor van grijs. Ze was van gemiddelde lengte, maar door haar zelfverzekerde houding leek ze langer. Haar trekken waren sterk, net als haar gestalte. Strengelijnen omlijstten haar mond en ogen – opvallende blauwe ogen waar de mensen naar omkeken.

Die achterdochtige, blauwe ogen namen Jane nu van top tot teen op. ‘Je ziet er verschrikkelijk uit.’

‘Dank je, Thora.’ Jane glimlachte geforceerd. ‘Ook fijn om jou te zien. We hadden je niet verwacht.’

‘Dat is duidelijk.’ Thora speurde door de zitkamer en haar blik

bleef hangen op de japonnendoos. ‘Ik dacht: ik kom eens op bezoek om te kijken hoe je het maakt.’

‘Goed. Dank je.’

‘O, ja?’ Thora bekeek haar lukraak dichtgeknoopte jurk met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Ja. Wil je niet binnenkomen en gaan zitten?’

‘Nee, dank je. Ik blijf niet lang.’ Haar schoonmoeder had nooit meer tijd in de herbergierswoning doorgebracht dan absoluut noodzakelijk was en had er sinds Johns dood amper een voet binnen gezet.

Thora vroeg: ‘Waar is Talbot? Het verbaasde me dat hij het rijtuig niet ontving.’

‘Talbot is er niet meer.’

‘Wat?’ Thora drukte een hand op haar borst.

‘Niet dood,’ verduidelijkte Jane haastig. ‘Hij werkt gewoon niet meer bij ons sinds een maand of vier.’

Thora fronste. ‘Waarom is hij na al die tijd weggegaan?’

‘Hij heeft de boerderij van zijn familie overgenomen.’

‘Walter Talbot... als boer. Ik kan het niet geloven.’

‘De oude boerderij is van hem nu zijn broer is overleden. En zijn schoonzus is ernstig ziek, heb ik begrepen.’

Thora trok rimpels in haar voorhoofd. ‘Bill gestorven? Dat had ik niet gehoord... Arme Nan...’ Een ogenblik leek ze in gedachten verzonken, toen vermande ze zich. ‘Wie beheert de herberg nu in Talbots plaats?’

‘Tja, onlangs heb ik Colin McFarland in dienst genomen, maar –’

‘McFarland?’ Thora trok een ongelovig gezicht. ‘Waarom in vredesnaam?’

Jane haalde haar schouders op. ‘Mercy vertelde me dat hij werk nodig had. Hij vroeg me hem een kans te geven om zich te bewijzen.’

Thora gebaarde druk met haar handen. ‘Hij zal allicht iets bewijzen – dat het een vergissing was om hem aan te nemen. Bovendien kan hij niet ouder zijn dan, wat, achttien of negentien?’

‘Vier- of vijftientwintig, geloof ik. En hopelijk zal hij mettertijd leren. Intussen is Patrick hier en helpt waar nodig.’

Thora knipperde met haar ogen. ‘Is Patrick hier?’

‘Ja... Het spijt me, ik nam aan dat hij het je geschreven had.’

‘Wat optimistisch gedacht van je. Het was nooit iets voor hem om brieven te schrijven. Een eigenschap die jullie kennelijk delen.’

Jane boog haar hoofd. ‘Het spijt me. Ik had moeten schrijven, ik weet het.’

Thora fronste. ‘Ik dacht dat Patrick de wereld rondvoer op een koopvaardijship.’

‘Dat was ook zo. Hij is ongeveer een maand geleden teruggekomen.’

‘Waarom?’

Jane haalde haar schouders op. ‘Hij hoorde het van John en is teruggekomen om te helpen. En hij is meer dan welkom.’

Het viel Jane op dat de vrouw ergens strak naar keek en ze volgde haar blik. Onder het deksel van de doos piepte een lavendelblauwe manchet uit. *O, nee.*

Maar bij nader inzien beseftte Jane dat dat niet was wat haar schoonmoeder intrigeerde. Nee, ze staaarde naar het kleine portret van John dat hij voor Jane had laten maken als huwelijksgeschenk.

Jane pakte het op en gaf het aan haar.

Thora wierp er een vluchtige blik op en gaf het bruusk terug. ‘Wat ziet hij er jong uit.’

Jane bekeek het schilderijtje. Ze was bijna vergeten hoe jong en knap John was geweest toen ze trouwden. Op die leeftijd had hij meer op Patrick geleken dan ze had geweten.

Jane zette het portret terug en vroeg: ‘Hoe gaat het met je zuster?’

‘Het gaat wel, dank je. Een beetje gek, maar voor de rest in goede gezondheid.’ Thora trok haar schouders naar achteren. ‘Nou. Dan laat ik je maar met rust. Het spijt van me van Talbots broer. Ik zal binnenkort een condoleancebezoek gaan brengen. Tenminste, als ik uitgenodigd ben om te blijven logeren?’

‘Natuurlijk, Thora. Blijf zo lang als je wilt.’ Jane hoopte dat ze geen spijt zou krijgen van haar aanbod. Ze voegde eraan toe: ‘Je oude kamer is grotendeels zoals je hem hebt achtergelaten.’

‘Werkelijk?’ Thora keek afkeurend. ‘Wat een onpraktische ruimteverspilling.’

Thora verliet haar schoondochter en stak de binnenplaats over. In haar buik kolkte een storm van tegenstrijdige emoties, maar ze was vastbesloten er geen van te laten zien.

De herberg was er beslist niet op vooruitgegaan in haar afwezigheid. En dat gold ook voor haar relatie met Johns vrouw.

Buiten hing het bord met *Kamers vrij* in een onooglijke hoek aan een enkele ketting. Waarom had niemand dat gerepareerd? En waarom waren er kamers vrij op een dinsdag, dat was juist altijd een drukke dag. De herberg moest al opnieuw worden geschilderd toen ze vertrok en dat feit was nu nog zichtbaarder geworden. Hier en daar was het kale hout te zien door de bladerende verf, vooral op de raamlijsten. De bloempotten aan weerskanten van de deur zagen er ook niet goed uit, constateerde ze teleurgesteld. Ongetwijfeld Janes werk. Op het erf bij de stallen was het te stil, maar het zag er heel netjes uit. Dat was tenminste iets. Misschien had mevrouw Rooke overdreven toen ze had geschreven over de armzalige staat van de woning.

De kokkin-huishoudster stond op haar te wachten in de gang, haar heupen waren net zo breed als haar aanzienlijke schouders. ‘In haar boudoir, zoals gewoonlijk?’

‘Ja.’

‘Op deze tijd van de dag?’ De brede vrouw maakte een verontwaardigd geluid.

Nu Talbot weg was, zou Jane postkoetsen moeten ontvangen en toezicht houden op het personeel, niet laat uitslapen of nieuwe jurken passen of wat het dan ook was dat ze deed.

‘Ze is niet de waardin die u was, mevrouw Bell. Volgens mij is ze van geen enkel nut. Weet u, de slager heeft laatst minder geleverd dan ik besteld had, omdat er geld uitstond!’

‘Nee.’

‘Ja,’ hield mevrouw Rooke vol. ‘Ik ben blij dat ik u zie, dat mag u gerust weten. Nu begrijpt u waarom ik die brief heb geschreven.’

Thora knikte. Ze wist dat ze geen kritiek op haar schoondochter moest tolereren, maar gaf toe aan de verleiding om mee te praten. ‘Geen wonder dat de herberg in verval raakt als er geen herbergier is om leiding te geven of gasten te verwelkomen.’

Een jonge dienstbode die passeerde met een lege mand zei: ‘Meneer Bell is naar Wishford gegaan, mevrouw, anders zou hij ongetwijfeld uw rijtuig hebben ontvangen.’

Mevrouw Rooke wierp een boze blik op het meisje. ‘Ga door met je werk, Cadi. Je hoeft niet te spreken tenzij je aangesproken wordt.’

De dienstbode liep haastig de trap op en uit het zicht.

Thora herkende haar niet. Ze vroeg zacht: ‘Wat is er met Mary gebeurd?’

‘Weggelopen met een handelsreiziger.’

‘Aha.’ Thora wendde zich tot de oude getrouwe. ‘Ik verbaas me erover dat u niet geschreven hebt dat Patrick terug was.’

De kokkin trok een vlezige schouder op. ‘Ik heb met meneer Patrick niets te schaffen.’

‘Hoor ik daar mijn naam weer ijdel gebruiken, mevrouw Rooke?’ zei Patrick toen hij binnen kwam stormen en zijn hoed afnam. Hij keek Thora stralend aan. ‘Mama! Ik dacht al dat ik je stem hoorde. Wat een verrassing.’

‘Hallo, Patrick.’ Thora nam stijfjes de kus in ontvangst die hij op haar slaap drukte. Ze keek haar zoon onderzoekend aan, genietend van zijn aanblik. Wat was hij knap – net zijn vader. Langer dan ze zich herinnerde. Zijn donkere haar leek zoveel op het hare. Zijn blauwe ogen ook. Haar hart werd zacht toen beelden van hem als haar kleine jongen in haar opkwamen. Zijn hand in de hare. Kleine armpjes om haar hals... Maar toen staalde ze haar hart. ‘Wat doe jij hier?’

Die blauwe ogen glinsterden en hij grijnsde ironisch. ‘Wat ik

hier doe? Ik ben hier opgegroeid, zoals je beter weet dan wie dan ook. Ik ben teruggekomen om te helpen nu John er niet meer is. En jij ook niet.'

Hij opende de deur van het kantoortje en hield hem voor haar open.

Thora knikte naar mevrouw Rooke en volgde hem naar binnen. 'Waarom?'

Hij haalde ongedwongen zijn schouders op. 'Ik miste het. De herberg zit me tenslotte in het bloed.'

'Net zoals varen een paar jaar geleden in je bloed zat, en daarvoor import?'

'Touché, mama.' Hij spreidde zijn handen lachend. 'Maar de verloren zoon is naar huis gekomen.'

'Dit is je huis niet meer nadat John gestorven is.'

Patrick ging aan het bureau zitten en leunde achterover in de stoel. 'O, jawel, hoor. Mijn zus heeft me hartelijk verwelkomd.'

Thora kneep haar ogen samen. 'Waar ben je op uit?'

Hij stak zijn handen in de lucht. 'Nergens op. Hoewel een bed dat niet overhelt op het stampen van de zee een prettige verandering is, dat kan ik niet ontkennen.'

Ze keek hem onderzoekend aan en hij keek met vaste blik terug. Meende hij het in ernst? Ze wilde hem graag geloven. 'Hoelang ben je hier al?'

'Anderhalve maand.'

'En nog is de zaak niet bepaald bloeiende.'

'Nog niet. Ik moet mijn "landbenen" nog een beetje vinden. En jij, mama? Ik dacht dat je weg was om van het leven te genieten bij tante Di.'

'Was ik ook. Ik ben hier alleen... op bezoek. Ik hoorde dat het niet goed ging en dacht: ik ga eens langs.'

Hij trok een wenkbrauw op. 'Hebben je spionnen je gewaarschuwd? Mevrouw Rooke natuurlijk. Of wellicht Blomfield zelf?'

Waarom zou de bankier haar schrijven? Thora verwonderde zich, maar ze maakte haar bron niet bekend. In plaats daarvan

keek ze rond in het rommelige kantoortje. ‘Wat een troep! Ik kan nog steeds niet geloven dat Talbot weg is. Je gaat me toch niet vertellen dat ze hem weggejaagd heeft.’

‘Weggejaagd? Jane? Niet bepaald. Het was zijn beslissing. En waarom niet – hij heeft het bezit van zijn familie geërfd toen zijn broer stierf.’ Scherp voegde hij eraan toe: ‘Zoals ik vroeger ook dacht dat ik zou doen.’

Thora verkoos dat te negeren. ‘En heb je Jane niet gewaar-schuwd toen ze Colin McFarland in dienst nam?’

Patrick haalde zijn schouders op. ‘Hij was er al toen ik terugkwam. Een fait accompli.’

‘En je hebt niets gezegd? Weet je niet meer dat je vader de McFarlands uit The Bell verbannen heeft?’

‘Liam McFarland misschien, maar dat is toch alweer een jaar of tien geleden?’

‘Twaalf.’

‘Nou, kennelijk had Colin geen dubbeltje om zich te krabben en wilde Jane hem een kans geven.’

Thora maakte een gebaar naar het wanordelijke bureau. ‘En ik zie hoe goed dat uitvalt.’

‘Het is niet helemaal zijn schuld,’ verdedigde Patrick. ‘Me-vrouw Rooke zei dat er na Talbots vertrek niemand een voet in zijn kantoor zette behalve om meer ongeopende rekeningen op het bureau te gooien. Het schijnt dat Colin er geen gat meer in zag en het papierwerk heeft laten opstapelen. Hij heeft voor-namelijk opgetreden als bode en heeft geholpen in de tuin. Hij heeft nog een hoop te leren, maar hij werkt hard.’

Dat betwijfelde Thora. Ze schudde haar hoofd met stijf op elkaar geperste lippen. ‘Een McFarland in The Bell... Je vader draait zich om in zijn graf.’

Patrick trok een gezicht en stond op. ‘Ik zal Jane laten weten dat je er bent.’

‘Haar waarschuwen, bedoel je zeker. Doe geen moeite. Ik heb haar al gesproken.’

‘Ze was ongetwijfeld blij je te zien.’

‘Doe niet zo sarcastisch. Je weet best dat zij en ik nooit door één deur hebben gekund. John heeft me duidelijk gemaakt dat ze me hier niet wenste.’

‘O, ja? Dat verbaast me.’

‘Het verbaasde mij toen ook, in aanmerking genomen dat ze nooit enige belangstelling heeft getoond om zelf als waardin of huishoudster op te treden.’

‘Misschien heeft John overdreven en heb jij het verkeerd begrepen.’

‘Ik zou niet graag denken dat ik slechts om een misverstand mezelf ontworteld heb.’

‘Ik dacht dat je was weggegaan, omdat je eindelijk het leven buiten deze muren wilde meemaken?’

‘Dat was het voor een deel. Diana vroeg me te komen. Ze zei dat ze eenzaam was in haar eentje.’ *Maar ze is niet eenzaam meer...*

Patrick sloeg zijn armen over elkaar en leunde tegen de deurpost. ‘Hoelang duurt je bezoek? Of is het je bedoeling om te blijven en ons van de ondergang te redden?’

‘Ik neem aan dat je overdrijft.’ Thora keek weer naar het verwaarloosde kantoor met de stapels rekeningen. *Maar misschien ook niet.*

Thora haalde diep adem en antwoordde naar waarheid: ‘Dat heb ik nog niet besloten.’